

Tekst ujednolicony

**Najwyższa Izba Kontroli
Delegatura w Rzeszowie**

Rzeszów, dnia czerwca 2011 r.

Pan
Mirosław Karapyta
Marszałek
Województwa Podkarpackiego

LRZ-4101-01-01/2011
P/11/162

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o *Najwyższej Izbie Kontroli* (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1701 ze zm.), zwanej dalej „ustawą o NIK”, Najwyższa Izba Kontroli Delegatura w Rzeszowie przeprowadziła w Urzędzie Marszałkowskim Województwa Podkarpackiego w Rzeszowie (zwanym dalej Urzędem) kontrolę dotyczącą działalności związanej z unieszkodliwianiem w latach 2008-2010 odpadów medycznych na terenie województwa podkarpackiego.

W związku z kontrolą, której wyniki przedstawione zostały w protokole kontroli podpisanym w dniu 12 maja 2011 r., Najwyższa Izba Kontroli, stosownie do art. 60 ust. 1 ustawy o NIK, przekazuje Panu Marszałkowi niniejsze

WYSTĄPIENIE POKONTROLNE

Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie skontrolowaną w Urzędzie działalność, mimo stwierdzonych uchybień, a w zakresie sprawowania nadzoru i kontroli przestrzegania prawa i decyzji dotyczących postępowania z odpadami medycznymi, także nieprawidłowości. Negatywnie Najwyższa Izba Kontroli ocenia wydanie decyzji z dnia 28 kwietnia 2008 r., udzielającej zezwolenia na unieszkodliwianie odpadów medycznych.

1. W kontroli ustalono, że w okresie objętym kontrolą w Urzędzie zadania Marszałka Województwa jako organu ochrony środowiska, dotyczące odpadów medycznych, przypisane zostały *Oddziałowi gospodarki odpadami* w Departamencie Rolnictwa i Środowiska (DRŚ), w ramach prowadzenia spraw związanych z odpadami. Na koniec roku 2010, sprawami

dotyczącymi odpadów medycznych zajmowało się 10 pracowników *Oddziału gospodarki odpadami*, posiadających stosowne kwalifikacje.

Kontrola wykazała, że wobec wzrastającej liczby zadań oraz działalności podmiotów konkurujących ze sobą na terenie województwa, tj. Firmy Handlowo-Usługowej EKO-TOP Spółka z o.o. w Rzeszowie, Spółki z o.o. SERWIMED w Krakowie i przedsiębiorcy prowadzącego działalność pod nazwą SERWIMED (dalej odpowiednio: EKO-TOP, Spółka SERWIMED oraz SERWIMED), obsada kadrowa *Oddziału gospodarki odpadami* nie była wystarczająca w stosunku do faktycznych potrzeb. W tej sytuacji, polecenie zastępcy dyrektora DRŚ, dotyczące udzielania pomocy pracownikom tego departamentu przy prowadzeniu spraw, było działaniem właściwym, lecz jedynie doraźnym. Niedostateczna liczba pracowników skutkowałą szeregiem stwierdzonych w kontroli uchybień, w szczególności dotyczących terminowości załatwiania spraw. Wpłynęła również na niewielki zakres przeprowadzonych w imieniu Marszałka kontroli dotyczących unieszkodliwiania odpadów medycznych. Kontroli takich przewidziano w latach 2008-2010 trzy, z czego przeprowadzono dwie. Istotnym jest także, że zadanie polegające na kontroli przestrzegania i stosowania przepisów związanych z gospodarką odpadami, należących do właściwości Marszałka, wprowadzono do regulaminu organizacyjnego Urzędu dopiero w 21 miesięcy po przejęciu z dniem 1 stycznia 2008 r. ustawowego zadania. Projekt uchwały Zarządu Województwa w powyższej sprawie nie został zgłoszony w trybie przewidzianym w ww. regulaminie.

2. Najwyższa Izba Kontroli stwierdza, że Marszałek Województwa, przejmując z dniem 1 stycznia 2008 r. kompetencje dotyczące odpadów, w tym odpadów medycznych, na podstawie art. 20 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. *o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej* (Dz. U. Nr 175, poz. 1462 ze zm.) nie otrzymał, w trybie art. 36 tejże ustawy, odpowiedniej liczby pracowników Podkarpackiego Urzędu Wojewódzkiego w Rzeszowie (PUW) do wykonywania ww. zadań. Spośród siedmiu przekazanych z PUW pracowników Wydziału Rolnictwa i Środowiska, żaden nie wykonywał takich zadań. Jak ustalono, przekazaniu doświadczonych pracowników przeszkodził fakt, że we właściwości Wojewody pozostała nadal część zadań z zakresu ochrony środowiska, a pracownicy Wydziału Rolnictwa i Środowiska PUW nie wykonywali wyłącznie zadań wynikających z ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. *o odpadach* (Dz. U. z 2007 r. Nr 39, poz. 251 ze zm.). Ze względu na treść art. 44 przywołanej ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. który przewidywał przekazanie dokumentacji toczących się postępowań, Marszałek nie otrzymał dokumentacji spraw zakończonych. Powyższe problemy znacząco

utrudniły realizację przez DRŚ ustawowych zadań w zakresie unieszkodliwiania odpadów medycznych.

Po przejęciu zadań od Wojewody, brak doświadczenia pracowników DRŚ w wydawaniu decyzji udzielających zezwolenia na unieszkodliwianie odpadów wpłynął niekorzystnie na opracowywanie decyzji Marszałka udzielającej takiego zezwolenia Spółce SERWIMED. Decyzję opracowano w pierwszych miesiącach po przejęciu związanego z tym zadania, w sytuacji obciążenia *Oddziału gospodarki odpadami* szeregiem innych prac. Sprawę, na polecenie kierownika oddziału, prowadził pracownik nieposiadający praktycznie żadnego doświadczenia w tego typu sprawach.

3. W ocenie Najwyższej Izby Kontroli wydanie decyzji Marszałka z 28 kwietnia 2008 r. znak RŚ.III.7628/M/10/3/08, udzielającej zezwolenia na unieszkodliwianie odpadów medycznych i weterynaryjnych Spółce SERWIMED w instalacji prowadzonej w Dębicy (dalej: *Zezwolenie*), nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa. *Zezwolenie*, którego projekt opracował inspektor w *Oddziale gospodarki odpadami* pod nadzorem kierownika tego oddziału, podpisał z upoważnienia Marszałka Dariusz Surma, ówczesny dyrektor DRŚ.

3.1. Rażące naruszenie prawa przy wydawaniu *Zezwolenia* polegało przede wszystkim na dopuszczeniu do unieszkodliwiania odpadów zakaźnych z zastosowaniem technologii dezynfekcji termicznej z wykorzystaniem dwutlenku chloru lub podchlorynu sodu, tj. w sposób inny niż spalanie w spalarni odpadów. Było to sprzeczne z wyrażonym w art. 42 ust. 1a *ustawy o odpadach* bezwzględnym zakazem unieszkodliwiania zakaźnych odpadów medycznych i zakaźnych odpadów weterynaryjnych w inny sposób niż spalanie w spalarniach odpadów. Stosowanie jakichkolwiek innych sposobów unieszkodliwiania takich odpadów było wówczas bezprawne oraz stanowiło wykroczenie z art. 77a *ustawy o odpadach*. Wobec powyższego, zachodziła przesłanka do odmowy udzielenia zezwolenia, określona w art. 29 ust. 1 pkt 1 tejże ustawy. Pomimo tego, *Zezwolenie* zostało wydane.

Najwyższa Izba Kontroli nie podziela poglądu, zawartego w udzielonych w toku kontroli wyjaśnieniach, zarówno ówczesnego dyrektora DRŚ, jak i dyrektora Departamentu Instrumentów Środowiskowych Ministerstwa Środowiska, opierającego się na wypowiedziach przedstawicieli Ministerstwa Środowiska, o dopuszczalności „wstępnego unieszkodliwiania” zakaźnych odpadów medycznych, pod warunkiem przekazania powstających w wyniku tego odpadów do spalania w spalarni odpadów. Przede wszystkim, przedstawiona interpretacja jest w sposób oczywisty niezgodna z literalnym brzmieniem przywołanego przepisu i stanowi próbę obejścia wyrażonego w nim zakazu. Należy także podkreślić, że *ustawa o odpadach* nie zawiera pojęcia „wstępnego unieszkodliwiania”.

3.2. Udzielając *Zezwolenia*, naruszono także warunek określony w art. 27 ust. 3 *ustawy o odpadach*. Decyzja ta została wydana, pomimo nieprzeprowadzenia przez wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, kontroli funkcjonowania instalacji i urządzeń służących do unieszkodliwiania odpadów, która była wymagana powyższym przepisem.

W postępowaniu w sprawie udzielenia *Zezwolenia*, w związku z ówczesnym brzmieniem art. 27 ust. 3 *ustawy o odpadach* nie wyjaśniono kwestii istnienia wymogu uzyskania przez wnioskodawcę pozwolenia na użytkowanie obiektu lub zakończenia postępowania w sprawie zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części. W ocenie Najwyższej Izby Kontroli, stanowiło to nie tylko naruszenie zasady wyrażonej w art. 7 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm. [dalej: *k.p.a.*]), ale świadczy także o nierzetelnym załatwieniu sprawy.

Zagadnienie, czy w świetle art. 27 ust. 3 *ustawy o odpadach*, pozwolenie na zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego dla podmiotu, od którego wnioskodawca wynajął pomieszczenia na zamierzoną działalność, uprawniało go jako najemcę do prowadzenia działalności w zakresie unieszkodliwiania odpadów medycznych, wyjaśniono dopiero w późniejszym okresie. Dokonano tego (m.in. w związku z zastrzeżeniami radcy prawnego Urzędu, wyrażonymi w opinii z 14 września 2009 r.), uzyskując stanowisko Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Rzeszowie z 19 lipca 2010 r. Biorąc pod uwagę treść tego stanowiska, iż mająca być prawny zgoda właściwego organu, uprawnia każdy podmiot korzystający z tego obiektu do jego użytkowania w sposób określony w decyzji, a także fakt, że obowiązujące pozwolenie na zmianę sposobu użytkowania obiektu z 2001 r. określało jedynie, że będzie prowadzony „zakład utylizacji odpadów medycznych”, bez wskazywania dalszych warunków tej działalności, należy uznać, że wnioskodawca mógł prowadzić działalność w wynajętych pomieszczeniach bez uzyskania pozwolenia na użytkowanie obiektu lub zakończenia postępowania w sprawie zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części.

3.3. W kontroli ustalono, że *Zezwolenie* zawierało formalne elementy określone przepisem art. 27 ust. 2 *ustawy o odpadach* i było zgodne z wnioskiem Spółki SERIWMED. Jednakże, jak wynika to z opinii i sprawozdania biegłego, dane zawarte we wniosku były niespójne i nie zawierały wszystkich informacji pozwalających na wydanie decyzji. Wskutek powyższego, nie było możliwe określenie, czy przewidziana we wniosku, a w konsekwencji w *Zezwoleniu*, metoda doprowadzi do skutecznego pozbawienia odpadów cech odpadu niebezpiecznego i właściwości zakaźnych. Opinia biegłego wskazuje na możliwość

powstawania w jej wyniku odpadów niebezpiecznych o kodzie 19 02 09* *Stale odpady palne zawierające biologicznie substancje niebezpieczne*. Zastosowanie metody według technologii przewidzianej we wniosku i *Zezwoleniu* nie wykluczało także możliwości powstawania uciążliwości zapachowej. Brak wyjaśnienia w toku postępowania powyższych, istotnych dla udzielenia *Zezwolenia* okoliczności, Najwyższa Izba Kontroli ocenia jako zaniechanie należytej staranności w działaniu organu. Należy mieć na uwadze, że zgodnie z art. 29 ust. 1 pkt 2 *ustawy o odpadach*, podstawą odmowy udzielenia zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie unieszkodliwiania odpadów jest sytuacja, w której zamierzony sposób gospodarki odpadami mógłby spowodować zagrożenie dla życia, zdrowia ludzi lub środowiska. Zatem organ powinien zweryfikować, czy taka możliwość nie zaistnieje, a w interesie wnioskodawcy leżało współdziałanie w celu wyjaśnienia tych wątpliwości.

W kontroli ustalono, że uzyskane przez organ po udzieleniu *Zezwolenia* wyniki badań i kontroli dotyczących funkcjonowania instalacji Spółki SERWIMED w Dębicy nie potwierdziły występowania zagrożeń mikrobiologicznych lub uciążliwości zapachowej.

3.4. Najwyższa Izba Kontroli stwierdza, że wymienione naruszenia przepisów prawa przy udzielaniu *Zezwolenia*, uzasadniają ocenę, że w przypadku tej decyzji zachodziły przesłanki stwierdzenia jej nieważności określone art. 156 § 1 k.p.a. w pkt 2, tj. rażące naruszenie przepisów prawa oraz pkt 6, tj. jej wykonanie wywoływało czyn zagrożony karą, w postaci wykroczenia określonego w art. 77 a *ustawy o odpadach*.

3.5. Wskutek udzielenia *Zezwolenia*, w latach 2008-2010 Spółka SERWIMED unieszkodliwiła (według danych ze zbiorczych zestawień, o których mowa w przepisie art. 37 ust. 1 *ustawy o odpadach*) łącznie 1.470,756 Mg odpadów medycznych, w tym 1.455,085 Mg odpadów niebezpiecznych.

Negatywnym skutkiem społecznym udzielenia *Zezwolenia* były związane z prowadzoną działalnością Spółki SERWIMED ogromne niezadowolenie i protesty mieszkańców położonego w pobliżu jej zakładu Osiedla „Słoneczne” w Dębicy. Wyrazem tego był m.in. szereg skarg, skierowanych do organów szczebla wojewódzkiego i centralnego. Wymagało to podejmowania w Urzędzie pracochłonnych działań, które jednak nie przekonały mieszkańców co do braku zagrożeń.

3.6. W kontroli ustalono również, że w toku postępowania w sprawie wydania *Zezwolenia*, wezwanie do uzupełnienia wniosku przez Spółkę SERWIMED zostało przekazane w sposób uniemożliwiający sprawdzenie zachowania terminu, o którym mowa w art. 64 § 2 k.p.a. Wobec niedotarcia tego pisma do adresata, po przekazaniu faksem jego

treści w trakcie postępowania, ww. pismo doręczono dopiero po wydaniu decyzji, gdy wezwanie było już bezprzedmiotowe. Nadania przesyłki przekazującej wezwanie, mimo obecności w pracy prowadzącego sprawę, dokonał inny pracownik. Z kolei uzupełnienie wniosku Spółki SERWIMED przyjęto w DRŚ bez odnotowania w rejestrze (dzienniku korespondencji) i pisemnej dyspozycji co do sposobu załatwienia sprawy, co naruszało przepisy § 8 ust. 1 i § 10 załącznika do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie *instrukcji kancelaryjnej dla organów samorządu województwa* (Dz. U. Nr 160 poz. 1073 ze zm.). Po zebraniu materiału dowodowego w sprawie, wobec niesporządzenia zawiadomienia o tym fakcie, nie został zrealizowany obowiązek, określony art. 10 § 1 k.p.a., zapewnienia stronie udziału w tej fazie postępowania. Przedstawiony tryb działania w sprawie uzasadnia ocenę, że postępowanie w tej sprawie nie tylko naruszało wskazane powyżej przepisy, lecz było prowadzone i nadzorowane w sposób nierzetelny.

3.7. Najwyższa Izba Kontroli stwierdza, że zasadnym było wystąpienie przez organ w czerwcu 2008 r. do Ministra Środowiska o stwierdzenie nieważności *Zezwolenia*. Działanie to początkowo przyniosło rezultat w postaci stwierdzenia nieważności tej decyzji. Nastąpiło to na podstawie decyzji Ministra Środowiska z dnia 7 sierpnia 2008 r., utrzymanej w mocy decyzją z dnia 5 listopada 2008 r. W decyzjach tych organ wyższego stopnia potwierdził niezgodność *Zezwolenia* z zakazem zawartym w przepisie art. 42 ust. 1a *ustawy o odpadach*. Decyzją z dnia 8 grudnia 2008 r., wydaną wskutek zaskarżenia decyzji z 5 listopada 2008 r., wydająca w imieniu Ministra wszystkie powyższe decyzje dyrektor Departamentu Instrumentów Środowiskowych Ministerstwa Środowiska, uchyliła decyzję z 5 listopada 2008 r. i umorzyła postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności *Zezwolenia*.

Wskutek powyższego, *Zezwolenie* obowiązywało w okresie objętym kontrolą. W zakresie unieszkodliwiania odpadów zakaźnych utraciło ono moc z dniem 12 marca 2011 r., w związku z treścią art. 10 ustawy z dnia 22 stycznia 2010 r. o *zmianie ustawy o odpadach oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. Nr 28, poz. 145). O utracie mocy *Zezwolenia* oraz innych decyzji objętych dyspozycją tego przepisu, DRŚ powiadomił prowadzących instalacje.

Odpowiednim działaniem w Urzędzie było zlecenie radcy prawnemu analizy prawidłowości udzielenia *Zezwolenia* oraz przeprowadzenie kontroli wewnętrznej w DRŚ. Najwyższa Izba Kontroli nie podziela jednak oceny wynikającej z tej kontroli, że naruszenia art. 27 ust. 3 i art. 42 ust. 1a *ustawy o odpadach* nie były istotne dla ważności tej decyzji.

3.8. W ocenie Najwyższej Izby Kontroli okoliczności dotyczące wydania *Zezwolenia* uzasadniają podejrzenie popełnienia czynu, o którym mowa w art. 231 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. *Kodeks karny* (Dz. U Nr 88, poz. 553 ze zm.)

4. Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie, mimo stwierdzonych uchybień, działania DRŚ w zakresie rozpatrywania pozostałych wniosków dotyczących decyzji w sprawach unieszkodliwiania odpadów medycznych. Stwierdzone w kontroli przekroczenia terminu określonego przepisem art. 35 k.p.a. były nieznaczne i nie miały istotnego wpływu na prawa i obowiązki stron. Decyzje z dnia 16 września 2010 r. oraz 23 grudnia 2010 r., w sprawie zmiany pozwolenia z 5 grudnia 2007 r. uwzględniającego prowadzenie działalności w zakresie unieszkodliwiania odpadów medycznych zostały wydane prawidłowo.

5. Najwyższa Izba Kontroli stwierdza, że w Urzędzie podejmowano odpowiednie działania w związku z sygnałami o możliwości występowania nieprawidłowości w funkcjonowaniu instalacji prowadzonej przez Spółkę SERWIMED w Dębicy. Prowadzone postępowania nie dały organowi podstaw do uchylenia *Zezwolenia* lub nałożenia obowiązku ograniczenia oddziaływania na środowisko. Jednocześnie Najwyższa Izba Kontroli zwraca uwagę na niezgodny z art. 123 ust. 1 i 2 w związku z art. 24 § 3 k.p.a. brak wydania postanowienia w sprawie odmowy wyłączenia z postępowania zastępcy dyrektora DRŚ. Brak takiego postanowienia nie tylko naruszał powyższe przepisy, ale również przyczynił się do składania dalszych skarg na działalność tego pracownika.

6. Najwyższa Izba Kontroli ocenia pozytywnie, pomimo stwierdzonych uchybień, organizację i przeprowadzanie w imieniu Marszałka, kontroli dotyczących unieszkodliwiania odpadów medycznych, w trybie art. 379 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. *Prawo ochrony środowiska* (Dz.U. z 2008 r. Nr 25, poz. 150 ze zm.), dalej: *POŚ*. W Urzędzie, z uwagi na brak obowiązku ustawowego, nie były opracowywane plany i programy kontroli, a zakres kontroli wskazywany był jedynie w treści zawiadomień i upoważnień do kontroli. Rozwiązanie takie, wprawdzie zgodne jest z art. 79 ust. 6 pkt 4 oraz 79a ust. 6 pkt 6 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. *o swobodzie działalności gospodarczej* (Dz. U. z 2007 r. Nr 155, poz. 1095 ze zm.), lecz nie pozwalał na zweryfikowanie, jakie były założenia kontroli i czy zostały zrealizowane. Dlatego brak precyzyjnego wskazania, jakie zagadnienia podlegać miały kontroli przeprowadzanej w imieniu Marszałka, był rozwiązaniem niewłaściwym.

Z kolei wyniki kontroli sprawdzającej powinny jednoznacznie rozstrzygać, czy jej cel został osiągnięty, czego zabrakło w przypadku takiej kontroli. Ponadto, uchybienia w treści zawiadomienia skierowanego do EKO-TOP w sierpniu 2010 r. dotyczące wymogów art. 76

ust. 6 pkt 3 i 4 powyższej ustawy spowodowały, że kontroli w tej spółce Urząd nie przeprowadził. Było to związane z faktem, że prawidłowe zawiadomienie sporządzono dopiero po upływie miesiąca od otrzymania opinii w sprawie zawiadomienia z sierpnia 2010 r. i doręczono, gdy w EKO-TOP trwała inna kontrola.

7. W kontroli ustalono, że w DRŚ weryfikowano zbiorcze zestawienia, o których mowa w art. 37 ust. 1 *ustawy o odpadach* jeszcze przed wprowadzeniem takiego obowiązku na mocy art. 37 ust. 3a tejże ustawy. Badanie próby zbiorczych zestawień Spółki SERWIMED, SERWIMED, EKO-TOP, RAF-EKOLOGIA Spółka z o.o. oraz Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Dębicy (PSSE) za lata 2007-2010, wykazało, że przeprowadzona w DRŚ weryfikacja zbiorczego zestawienia SERWIMED za rok 2009 nie stwierdziła przekroczeń limitów odpadów o kodach 18 01 06* oraz 18 01 08*, określonych temu podmiotowi w decyzji dla instalacji w Tarnobrzegu. Było to związane z ograniczeniami Wojewódzkiego Systemu Odpadowego (WSO), który nie zawsze wykazywał dane o limitach.

Ponadto, Urząd nie podjął żadnych działań w związku z wykazaniem przez PSSE oraz Uzdrowisko Rymanów S.A. unieszkodliwiania odpadów medycznych w latach 2007-2008 (odpowiednio 0,416 i 0,965 Mg), w sytuacji gdy podmioty te nie posiadały stosownych zezwoleń. Unieszkodliwianie odpadów medycznych bez zezwolenia stanowiło wówczas wykroczenie z art. 70 pkt 6 *ustawy o odpadach*. Z wyjaśnień udzielonych w kontroli przez jeden z tych podmiotów wynika, że brak reakcji, m.in. ze strony Urzędu, utwierdził go w przekonaniu co do prawidłowości postępowania.

Z tego względu zaniechanie powyższe Najwyższa Izba Kontroli ocenia negatywnie. Marszałek, przyjmując zbiorcze zestawienia i prowadząc na ich podstawie wojewódzką bazę danych, o której mowa art. 37 ust. 6 *ustawy o odpadach*, powinien reagować na sygnały o nieprawidłowym gospodarowaniu odpadami na terenie województwa.

Najwyższa Izba Kontroli jako nierzetelne ocenia przyjęte przez Zarząd Województwa *Sprawozdanie z realizacji planu gospodarki odpadami dla Województwa Podkarpackiego za lata 2007-2008* (dalej *Sprawozdanie*) w zakresie dotyczącym instalacji do unieszkodliwiania odpadów medycznych. Stwierdzone w kontroli błędy w *Sprawozdaniu* polegały m.in. na wskazaniu, niezgodnie z rzeczywistością, że podstawą unieszkodliwiania odpadów medycznych były także decyzje starostów oraz na przypisaniu podmiotom innych decyzji niż faktycznie dotyczące danej instalacji. Na niewłaściwy sposób prezentacji danych w *Sprawozdaniu* wpływ miały również ograniczenia WSO i wytyczne Ministra Środowiska.

8. W ocenie Najwyższej Izby Kontroli, złożone do Marszałka skargi związane z unieszkodliwianiem odpadów medycznych, zostały co do zasady rozpatrzone należycie. Dotyczyło to w szczególności skarg na pracowników Urzędu oraz skargi na nieprzedłużenie umowy dzierżawy dla SERWIMED w Rzeszowie. W tej ostatniej sprawie, w Urzędzie podjęto odpowiednie działania dla jej właściwego załatwienia, a podjęte przez Zarząd Województwa decyzje należały do uprawnień właścicielskich samorządu województwa. Ustalenia kontroli wskazują jednak, że organizacja rozpatrywania skarg w Urzędzie, w tym obieg dokumentów pomiędzy departamentami, wpłynęła na uchybienia w ich rozpatrywaniu. Odnosi się to do stwierdzonych nieznacznych opóźnień, jak i przypadku niezawiadomienia skarżącego, wbrew obowiązкови określönemu w art. 237 § 3 k.p.a.

9. W kontroli ustalono, że Szpital Wojewódzki w Przemyśle, który w latach 1994-2000 realizował inwestycję dotyczącą spalarni odpadów, pomimo deklaracji złożonych w odpowiedzi na wystąpienie pokontrolne Najwyższej Izby Kontroli z 2004 r., nie przekazał tej instalacji do dyspozycji Urzędu. W 2009 r., w związku z brakiem możliwości zagospodarowania spalarni we własnym zakresie, Szpital uzyskał zgodę na oddanie jej budynku w dzierżawę. Do czasu kontroli Szpital nie otrzymał żadnej oferty w tej sprawie.

Przedstawiając powyższe oceny i uwagi, Najwyższa Izba Kontroli Delegatura w Rzeszowie, na podstawie art. 60 ust. 2 ustawy o NIK, wnosi o:

1. zapewnienie należytej weryfikacji wniosków o udzielenie zezwolenia na unieszkodliwianie odpadów medycznych oraz prawidłowości i terminowości wydawania decyzji administracyjnych w tych sprawach;
2. zapewnienie planowania, organizowania i przeprowadzania kontroli unieszkodliwiania odpadów medycznych, w sposób i w zakresie odpowiadającym uprawnieniom marszałka województwa, określonym przepisem art. 379 ust. 1 POŚ;
3. rzetelne weryfikowanie zbiorczych zestawień oraz reagowanie na przypadki naruszenia prawa w zakresie unieszkodliwiania odpadów medycznych, w szczególności wynikające z danych zawartych w zbiorczych zestawieniach danych o rodzajach i ilości odpadów, o sposobach gospodarowania nimi oraz o instalacjach i urządzeniach służących do unieszkodliwiania tych odpadów;
4. skorygowanie *Sprawozdania* w zakresie danych o instalacjach do unieszkodliwiania odpadów medycznych oraz zapewnienie rzetelności sporządzenia sprawozdania z realizacji planu gospodarki odpadami za lata 2009-2010;
5. podjęcie działań w celu wyeliminowania uchybień w funkcjonowaniu WSO.

Na podstawie art. 61 ust. 1 ustawy o NIK, w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego wystąpienia pokontrolnego przysługuje Panu Marszałkowi prawo zgłoszenia do dyrektora Delegatury NIK w Rzeszowie umotywowanych zastrzeżeń w sprawie ocen, uwag i wniosków zawartych w tym wystąpieniu.

Najwyższa Izba Kontroli Delegatura w Rzeszowie, na podstawie art. 62 ust. 1 ustawy o NIK, oczekuje od Pana Marszałka przedstawienia, w terminie 21 dni od daty otrzymania niniejszego wystąpienia pokontrolnego, informacji o sposobie wykorzystania uwag i wykonania wniosków bądź o działaniach podjętych w celu realizacji wniosku lub o przyczynach niepodjęcia takich działań.

W przypadku zgłoszenia zastrzeżeń, zgodnie z art. 62 ust. 2 ustawy o NIK, termin nadesłania informacji, o którym mowa wyżej, liczy się od dnia otrzymania ostatecznej uchwały właściwej komisji NIK.